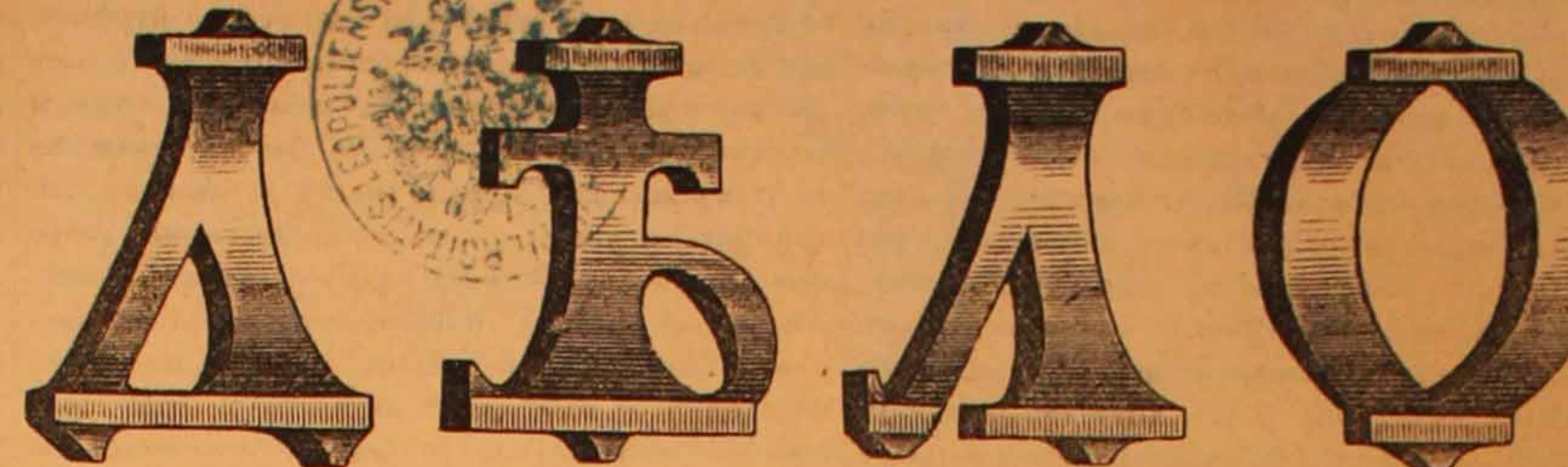


Выходить во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы
тромъ рускихъ слогъ о 4-й год. попоз. Літер. додатокъ
Бібліотеки наїзамъ, поїздъ" виходить по 2 печат. ар
кунъ пожданія 16-го в поїзді для кожного місьця.
Редакція, адміністрація і експедиція підъ Ч. 44 улица
Галицька.
Всі землі, посылки і рекламації відправляти пересилати
поштою: редакція і адміністрація "Діло" Ч. 44 ул.
Галицька.
Рукописи не відправляються тільки на попереднє заслання
їхъ.
Поштове число стоїть 12 кр. а. в.
Оголошення приймаються по щай 6 кр. а. в. єсть однов
тронки початкові.
Рекомандати неопечатані вільний бѣть пошта.
Предплату належить пересилати франко (найлучше
погодомъ, переказомъ) до: Адміністрації часопису "Діло"
ул. Галицька Ч. 44.



Уніфікація.

(Стара програма въ новой одежди).

VI.

Розгляньмо впрочемъ, чи далеко зай-
шовъ-бы п. графъ Адальбертъ и его товари-
шъ съ своею роботою уніфікаційною на слу-
чай, если-бы справдѣ его програма хочъ въ
часті осуществилася?

Мы пересвѣдченій, що не далеко въ до-
брѣ, а скорше посунувъ-бы справу намѣре-
ного будто нимъ примиреня обохъ народовъ
назадъ и переведенемъ свои программы вы-
кликавъ-бы якъ-разъ наслѣдки, вправдѣ въ де-
чомъ погубній для народа руского, для его
розвою інтелектуального и матеріального, але
ще бѣльшіе шкодливій для елементу польського,
поселеного на Русі, а смертоносній для сво-
ихъ фантастичныхъ реставраційнихъ цѣлей.

Що-жъ бо прійшло-бы п. графу примѣ-
рой зъ того, що дитину руску заразъ зъ-
малку въ народній школѣ заправлюють-бы на
слуу до науки языка польського? Та-жъ се и
нынѣ въ великої часті дѣєся, а прецѣ до-
свѣдъ учить насъ, що стремленіе сплонизу-
вати молодѣжъ нашу посредствомъ народної
школы доси увѣнчалось лиши слабоїкимъ
успѣхомъ. Руска дитина, покинувши скільку
шкоду, рада, що вже покончилися чудачній на-
шій пробований експерименты языкословій,
вертає назадъ въ свое руске огнище домашнє
и до року, если не скорше, не лиши забуває
наслідуване недостаточне знанье покалѣченого
язика польського, але дойшовши до лѣтъ и
свѣдомості того, що съ нею на скільку
шкоду вироблювано, звертається до школы на-
родної непріязно, а навѣть съ презрѣніемъ.

Духовенство наше патріотичне дбає до
того, на нещастіе п. графа, о те, що дити-
на руска не отчуждалася бѣть церкви, кліче-
си до читання "Апостола", до хору церков-
ного, вяже си съ церковнимъ рускимъ жи-
тіемъ, — а батьки помагаютъ єму въ той
роботѣ інстинктиво, дбаючи знову зъ своєї
стороны, щобъ дитина ихъ, борони Боже, не
"спаношилась". Здѣшня школы народної, веденої
въ подекуди після задушевніхъ а невы-
сказанихъ симбіо п. графомъ інтенції, на-
дѣя тілько хосна, що парбокъ рускій, зга-

давши єи колись случайно, посмѣясь надъ
їю та на розвеселеніе своїхъ товаришівъ
прикаже деякій чудовищній речени на тематі:
"matka warzy strawa", або "szwiec szuji
szoboty". Зазначуємо при єїмъ, що се не
видумки, а факти, підслуханій людьми объ-
ективнimi и серіознimi.

А скілько то правдивого хосна могла-бы
подати та сама народна школа дитинѣ, що
если-бъ у насъ бѣльше тамлено на здоровій
правила педагогії, уважано школу розсадни-
комъ позитивної науки, увзглядено потреби
господарської дитини и зъ сеи святынї не
роблено арену політичної. Тогда не будо-бы
потрѣбно підносити крику о безплодності
шкодъ нашихъ въ дусѣ гр. Рей, бо тоді
можна-бы змарнованій часъ на експерименты
языкословій зъужити дуже добре якъ па
моральні такъ и інтелектуальне образованіе мо-
лодежі, бѣтовѣдне єи найближшому званю.
Тогда и статистика не виказувала-бы на со-
ромъ всѣмъ намъ, що весь коронный нашъ
край мимо помноженя школъ народніхъ бѣть
1868 року на 5,958.907 людей числити ле-
дзи 448.046 читаючихъ а 675.578 читаю-
чихъ и письменніхъ, и що отже ще 4,835.283
лишається сирыхъ головъ, дикарівъ австраль-
скихъ посередь культурної Европи.

Впрочемъ шкоду, яку намъ творить ны-
нѣ въ часті лишь примѣнена програма уни-
фікації п. графа до публичного виховання
молодежі, нищать безпощадно и наші това-
ристства просвѣтній, а въ дальшомъ полі и чи-
тальнѣ, котрій виростають якъ гриби по до-
щеви и свѣдчать о ясній самосвѣдомості на-
рода нашого и твердой волі его — ратувати
житю нашої рускої молодежі університет-
скої, то побачивъ-бы, що тамъ бѣльше па-
триотичного духа, якъ передъ 1868 р., що
тамъ проявляється навѣть ентузіазмъ для свого
родного, покривженого слова, — бѣль оно
и лѣпше смакує яко заказаний овоч въ раю
Галицькому. И не пустословій то патріотизмъ
въ братствахъ нашихъ молодыхъ людей, не
піддерживаний штучно, а вкорінений глубоко
въ душі, и то якъ-разъ тихъ людей, котріхъ
положено на "заколеніе" на жертвенику не
спадщипу предківъ на перекоры всему, що
могла и на тоймъ полі, такъ якъ колись и п.

За сею роботою духовенства, това-
ристствъ просвѣтніхъ и читалень маріють
середній передъ 1868 рокомъ була герма-
нізація.

Уніфікацію въ дусѣ п. графа примѣнено
въ недавніхъ часахъ съ бѣльшою енергією
узвичатися красими результатами? Пуста
и до нашої церкви и обряду. Тутъ було на-
гадя, луда! То-жъ малополянішъ, захвавшій
вѣть по часті и въ дечомъ поле підготовлене
до насъ, не почуєся скорше мову у себе збоченимъ понять Берестейской унії. Об-
дома, если не приоровится до насъ, если не рядъ нашъ греческій перенієвъ богато ново-
научится и тои азбуки и того хлопского стей бѣть обряду латинського, а духовенство

язика, вирбшого, по словамъ п. графа, до наше до половины сего вѣку отчуждилося дуже

язика літературного, если, коротко кажучи, не пошанує природныхъ правъ нашихъ и не
помирится съ конечностею.

И съ уніфікацію на полі школъ се-
редніхъ не зайшовъ-бы графъ даєко, по на-
шій думцѣ. Та-жъ р旣ници межи нынѣшнімъ
положеніемъ рѣчи а еVENTUALNIMъ по дусѣ
п. графа залежала-бы лиши въ тоймъ, що
Русинамъ отобрano ще и ту одну-одиноку
гімназію руску, которую они посѣдають у Льво-
вѣ. Якій-же великій хосень відшовъ-бы зъ
того для елементу польського? Нѣкакъ! П. графъ ачай добре знає, що мимо пебрадного
нашого положеня на полі школъ середніхъ,
мимо того, що у всѣхъ тихъ школахъ языкъ
рускій есть предметъ науки падъбовязко-
вої и викладається бѣть нехоты, — що число
перекинчиковъ не збльшається бѣть 1868 р.,
що вѣки Черкасскихъ, Савчинскихъ и Ко-
стецкихъ минули безповоротно, що зрады у
насъ менше, якъ колись. Дивуватися сему
нема чого. Се природный процесъ. Тисненіе
викликує опрѣ, а тисненій часточки не лу-
чаться съ давлячимъ предметомъ. А коли-бъ п.
графъ придивився ще близше и уважнійше
житю нашої рускої молодежі університет-
скої, то побачивъ-бы, що тамъ бѣльше па-
триотичного духа, якъ передъ 1868 р., що
тамъ проявляється навѣть ентузіазмъ для свого
родного, покривженого слова, — бѣль оно
и лѣпше смакує яко заказаний овоч въ раю
Галицькому. И не пустословій то патріотизмъ
въ братствахъ нашихъ молодыхъ людей, не
піддерживаний штучно, а вкорінений глубоко
въ душі, и то якъ-разъ тихъ людей, котріхъ
положено на "заколеніе" на жертвенику не
спадщипу предківъ на перекоры всему, що
могла и на тоймъ полі, такъ якъ колись и п.

графъ не знѣмчився, хотай тенденцію школы
середній передъ 1868 рокомъ була герма-
нізація.

Уніфікацію въ дусѣ п. графа примѣнено
въ недавніхъ часахъ съ бѣльшою енергією
узвичатися красими результатами? Пуста
и до нашої церкви и обряду. Тутъ було на-
гадя, луда! То-жъ малополянішъ, захвавшій
вѣть по часті и въ дечомъ поле підготовлене
до насъ, не почуєся скорше мову у себе збоченимъ понять Берестейской унії. Об-
дома, если не приоровится до насъ, если не рядъ нашъ греческій перенієвъ богато ново-
научится и тои азбуки и того хлопского стей бѣть обряду латинського, а духовенство

язика, вирбшого, по словамъ п. графа, до наше до половины сего вѣку отчуждилося дуже

отъ простолюдина, обернулось съ презрѣніемъ
до рѣдного слова и стало "живи звичаємъ" и
обычаємъ польско-шляхетского елементу. Часы
владыкъ Сінгурскаго и Яхимовича зъупинили
доперва дѣло латиції церкви и польщенія
клири. Церкви наша прійшла до свѣдомості
свої окремішноти обрядової, а духовенство
зрозумѣло скоро задачу свою посередь
народа руского и приклонилось до него съ
всю щиростею. Шкода лиши, що дѣло очи-
щенія обряду нашого не взяли въ свои руки
покликаній до того достойники церкви, а ли-
шили єго пизшої братії по чину Мелхіседека, дилегантамъ, а навѣть свѣтской працѣ.
Зъ того и вийшло, що затревожений такимъ
оборотомъ справы историчної нашї уніфіка-
торы, боячись, що церкви наша католицка
не зъасимилювалася съ православіемъ, засту-
вали въ Римѣ до воротъ товариства de pro-
paganda fide и постарались о впровадженіе
до нашого краю Змартвихстанції і Льо-
мітіївъ. Намъ суть звѣстій всѣ заходы двохъ
родинъ магнатськихъ нашого краю въ Римѣ,
котріхъ дуже енергично попиравъ еп. Ледо-
ховскій и котрій то остаточно спровадили до
насъ сихъ менторовъ. Галичину по файервер-
ку Галичанъ узіано краси місійнимъ и по-
ставлено на робні съ православною Боснією,
Герцеговиною и Болгарією, где дѣло католи-
чена жителівъ поручено Фрацисканамъ і та-
кожъ Змартвихстанціямъ. П. графъ Адальбертъ
дався проте съ свою програмою уніфікації
на полі церковномъ впереди своимъ товари-
шамъ, але мы пересвѣдченій, що дній и у-
ніфікацію обрядовъ похвалює, такъ якъ не
хоче, щобъ єго Малополянішъ соблазнився
тимъ, если-бъ случайно въ Перемиській цер-
квѣ не почуви "godzin-окъ"...

Чи однакож таке "нашествіе іносплемен-
никовъ" увічнає успѣхи на Галицькій Ру-
си, — се рѣчъ дуже непевна, бо грatisis съ
чувствами релігійними — се дѣло досить не-
безпечне и у насъ непотрѣбне, тымъ бѣльше,
що у насъ кромѣ кѣлькохъ одиницъ, нѣкто
догматовъ церкви католицкої не нарушивъ, а
самъ ініціаторъ Галицького файерверку дѣло
переходу громады Галицької на православіє
назвавъ певнішимъ "шикренемъ зубовъ".
Впрочемъ унія церковна, добре понята, про-

порожниться, поступає до другої, а тымъ-
самъ тамтѣ знову начовняє дерземъ. Такъ
отже варстата стельмаховъ и столярівъ вир-
облюють лиши въ сухого, добrego матеріялу.
Воки р旣ного рода, котрій въ возвінні я ба-
чивъ, не лиши отзначаються пріятною, вруч-
ною формою, але такожъ и чистою а точкою
работою; складовъ ихъ часті такъ суть пра-
вильно и тѣсно съ собою споєні, що не доба-
чиши нѣ найменшої неправильності, а такъ
легкій, що за слабымъ потрученемъ руки ко-
тятся.

Въ варстатахъ треває наука черевъ 3, 4
або 5 роківъ після потреби и вѣдности по-
одинокихъ учениківъ. Насампередъ оглядавъ-
я рисунки будущихъ ремесниківъ, рисунки,
котрій кождому ремеснику до заводу прак-
тичного суть потрѣбна, и мушу призначати, що
рисунки хлопцівъ тихъ були написаніе ими
хлопці и такожъ часті, въ якому рисунокъ
той виконавъ. Рисунки такі мають вѣлякій
користі: вправляють око добавити и привы-
кнуті до правильнихъ розмѣрівъ, учать точ-
ності въ виконанні, бо праця мусить отповѣ-
дати точно рисуноку, учать розумѣти и ров-
нінавати ворецъ рисуноковъ въ його найдроб-
нѣшихъ частяхъ и складахъ и въ него ре-
продуквати вовсімъ ему отповѣдаюче дѣло.
Ремесло трактоване на підставѣ технічнихъ
рисуноковъ, есть основне, точне и умѣтне.

Нашъ край мало ще має такихъ ремесниківъ,
а если суть тутъ и тамъ спорадично, то певно
не суть то тузиці, але по бѣльшої часті
хлопцівъ і Чехія. Доперва Дроговицький закладъ
має Галичинѣ доставити ремесниківъ, котрій
при отвѣтнѣмъ загальномъ образованію, будуть
знати свое ремесло основно и науково и вир-
кувати єго докладно и точно, а заразомъ будуть
въ можності за посередствомъ рисунковъ
вирцівъ рѣвномѣрно поступати съ розвоемъ
промисловимъ заграницнімъ.

Гадки мої, коли розсмотрюватъ я ри-
сунки технічні въ сали рисунковій, не об-
манули мене, коли вѣт-гти перейшовъ я до
поодинокихъ варстатахъ. Въ кождомъ въ нихъ
находиться майстеръ, котрій учить хлопцівъ,
поправляє, працѣ допильнову и бевпосередно
надъ ними має надвір. Хлопецъ и 10 разъ
мусить дѣло переробити такъ довго, доки не
буде вправне... Тутъ не іде о тое, щобъ вѣвъ
або шафу або що-небудь вробити и докончить,
але щобъ єго точно и поправно у всѣхъ ча-
стяхъ виконити, щобъ хлопці на тоймъ дѣлѣ
научились добре точно и поправно робити. Не
одинъ кусникъ дерева або велїза и т. і. має
я въ рукахъ и приглядався роботѣ, — и я
має красне задоволеніе. Бувъ я и межи країнами
и межи шевцями и у всѣхъ варстатахъ
та оглядавъ дѣла ихъ працѣ. Найслабше може
заступлене кравецтво, найлѣпше слюсарство,
ковальство и стельмах

тивится унификація обрядовъ, наколи наведемо собѣ на память інтенцію папъ римскихъ, ко-тры черезъ насъ бажають згорнути до себе весь православный всхбдъ.

Если бы про-те колись наслажды на пасъ Зиартыхвстанціи и Льюолитамъ прійшла на гадку унификація обрядовъ, — то зъ та-кои роботы вышло-бы больше лиха, якъ до-бра и унифікаторы проводили-бы тогды якъ разъ въ руки кому іншому, а толькъ не въ користь Риму.

Духовенство наше спольщти нынѣ — се вже найпустивша фантазія. Если молодѣжъ зъ лавокъ середныхъ школъ, де училась всего по польски, прійшовши до семинаріи духовной, не потребует патріотизованія, — то нема надѣї, щоби она, покончивши богословскіи на-уки, отчуждилась отъ своего народа. „Кадры“, що вийдутъ зъ школы оо. Калинки и „рефор-маты“ Ридля, щезнутъ посередъ неї якъ ку-почка пѣни на зволнованій рѣцѣ, або знидѣ-ютъ марно, велюбленіи и неслуханій народомъ. Такъ дѣти рускіи, хованіи и образованіи въ самой же Римѣ, не важились доси пласти противъ струвъ народной, суть у насъ, жують межи нами и идуть съ нами. Наша робота двинуты народъ зъ духовой темноты и пове-сти его при греческій церкви до честноты християнськихъ и горожанськихъ, есть за над-то праведне дѣло, щоби нимъ и выхователь римскій не мавъ одушевитись. Тоже експери-менты унификаційніи, предпринятіи доси на томъ полі, а намѣреній ще и въ семинаріи духовной и Богъ знає де и на яку скалу, — експерименты тѣ не суть намъ страшніи и можна-бы ихъ смѣло въ найближшомъ часѣ сковать до коша. Такъ вже и большість сой-мова на послѣдній сесіи не могла якось за-любитись въ красныхъ очахъ о. Калинки, заикнула краевый budget для проектованныхъ ними стипендій и вельма побожному патру поддержались кармана высокородженыхъ протекторокъ.

Чого хочуть отъ насъ Россіян?

(Дальше.)

Оттакимъ то добромъ отдаила наша Русь польской шляхтѣ за єи захланність и лукав-ство съ нею, та за сподѣяніе сиротство, неволю и недолю си бешталанного люду.

Зрада нашої інтелигенції своїй народ-ності — полишила єдинимъ представителемъ єи простий, темный и убогій народъ. Не диво-жъ, що після сего на Руси швидко стались синонимами — въ одного боку слова: Полякъ, цивілізований чоловѣкъ и шлях-тичъ, а въ другого — Русинъ, чоловѣкъ темный и мужикъ. Противопоставивши себе и свои интересы народови и єго интересамъ, нашъ ополяченій шляхтичъ не мглѣт внести нѣякого антагонізму народного; съ ко-ренемъ бѣртований отъ живого грунту народ-ного, дѣти мусѣль статись нехібно заваятимъ паразитомъ народнымъ найпоганѣшого типу. Онь мусѣль теперь тѣсно обмежитись одними єгоистичными интересами своими та свои ка-сты — и вѣтъ идеали житя покладати въ без-свѣтному высыпанію соковъ народныхъ. Нечиста совѣсть амушувала єго бачити въ на-родѣ тяжкого ворога собѣ, а народъ, розумѣ-ется, не мглѣт отплачувати ему за те щорымъ

купуються они въ паровѣй лазні; въ парку томъ суть алеї, газоны, альтаны и цвѣты.

Закладъ сей отворено въ роцѣ 1875. До сего часу вийшло въ него 44 ремесниківъ, вущеныхъ на свѣтъ. Дай Боже, щоби най-шли ровумыхъ и умныхъ майстробъ, у ко-трьхъ бы нѣчого не забули и не бѣглили отъ основної и точної прадѣї. По уkońчиеню науки въ варстатахъ взыходжавъ ученици на челя-дника. Взыходене попереджавъ практичній испытъ траявучій взыходжавъ 14 днівъ. Взы-ходеній одержавъ взыправу, одягъ (дѣлкомъ свѣтлій, бо въ закладѣ суть мундури), може свободно обертисти по-за годинами, на право призначенными, и не має вже спільного стола, але кормится въ інститутской кантинѣ за грошѣ, выдѣленій єму за єго роботы для за-кладу після умовы; въ закладѣ має днъ лише помешканье и постѣль... Въ томъ станѣ остає-ся днъ ще черезъ 7 мѣсяцівъ або и черезъ дѣллій рокъ, а аже по томъ пускають єго въ свѣтъ, коли окажеть достаточну самостійність.

Удержане варстатахъ коштує рѣчно до 60.000 ар.

Везеромъ отѣхавъ я жељаницю Стрый-скою, тою, съ котрою добрій англійскій конѣ могли-бы пойти на вадогнѣ, назадъ до Львова.

В. Н.

послукомъ, прихильністю та любовю. Оттакъ щанѣ. Сколько-бы московскіи славянофили не ство наше, они актъ-разъ такъ само называють въ свою стороны не чимъ іншими, толькъ „поленофильствомъ“, якъ Поляки єи свои — „москалефильствомъ“. Очевидно, що тутъ основ-ный пунктъ погляду на нашу природну наци-ональність и культуру, якъ на якогось немож-ливого Януса, въ своїй істотѣ одинъ у обѣихъ противниковъ и — що дуже цѣкаво — вѣто-звавійшіе не сформулували єго, якъ именно сказавши, що освѣченій Русинъ може бути толькъ „albo Polakiem albo Moskalem“. Только-крыто гордуючого народомъ и не признаючого іншої національності окрѣмъ паньской, дѣланіймъ и дикимъ якимъ диссонансомъ зве-“славянофіла“ баччучого-бѣ та простому родѣ и его природныхъ вдачахъ найчѣльнѣїхъ видівъ зовѣмъ природнимъ, — та неспо-нить въ устахъ россійского „народника“ зве-“славянофіла“ баччучого-бѣ та простому родѣ и его природныхъ вдачахъ найчѣльнѣїхъ видівъ зовѣмъ природнимъ, — та неспо-

нить въ устахъ россійского „народника“ зве-“славянофіла“ баччучого-бѣ та простому родѣ и его природныхъ вдачахъ найчѣльнѣїхъ видівъ зовѣмъ природнимъ, — та неспо-нить въ устахъ россійского „народника“ зве-“славянофіла“ баччучого-бѣ та простому родѣ и его природныхъ вдачахъ найчѣльнѣїхъ видівъ зовѣмъ природнимъ, — та неспо-

Сердь такого вывихнутого и попсованого товариства, розумѣется, красще якъ дѣ-небудь встигли внати собѣ притулокъ и звити рос-кошне кубелце вазуїтвъ и єго моральній и-деї. Для органичного, нормального розвою власної національної культури, котра черпає свѣжій оживлюючі соки въ житю и духови народної масы, для щирого и глубокого па-тритотизму та повної готовості підняти край и народъ соціальними и економичними рефор-мами и освѣтою масы, котрій даються толькъ бѣ щирої любови до люду и сполучення съ нимъ однимъ житємъ, однимъ духомъ, од-ними интересами, — въ Польщі висохли всѣ природній жерела, пропали всѣ живій импуль-си и она мусѣла вѣнціи статись легкою и-грапшкою всѣлякихъ несподѣваныхъ пригодъ и фатальною жертвою свого власного бевлада. А однакъ, чи-жъ таї тяжка кара, якъ звали-

лась на Польщу, хочъ трохи отверзила и на-учила чого-небудь красшого потомківъ старої єи шляхты? Чи весь трагизмъ теперѣшнього положенія польской нації, разомъ съ доказа-ваними поводами єго, заставивъ добре скамену-тихъ бѣже нашихъ власныхъ маніаківъ традиційного ренегатства, бодай тихъ, що од-ною ногою стоять нѣбы-то ще на грунтѣ на-

роднімъ полуденно-рускомъ, а другою не ма-ють куды ступити?... На се дають ясну от-повѣдь хочъ-бѣ теперѣшній дѣла въ автоном-ній и конституційній Галичинѣ, котра неначе

прошamento могї для насъ и Поляківъ перехо-вала и доси въ миніатурѣ вѣрный образъ ста-рої Речи-посполитої... Очевидно, єдь, що пе-

реходила въ спадщинѣ бѣ покоління въ по-коліннє, мїняючи на всѣ лады болічки на тѣлѣ народному, не такъ то швидко вильчут-ся и не такъ то швидко вильчунють зараженій нею народы, хочъ-бѣ въ нихъ богато-ще воставалось въ запасѣ здоровихъ силь. Але коли тѣ сили выдержали вѣкову пробу и по-чинаяють вже поволи перемагати надъ заразою, — то можна на певно сподѣватись, що они таки подужаюти єи... Наша стародавна хороба ренегатства — въ лихой руки боярства, а въ слѣдѣ за нимъ вильшого козацтва, мїщенсьтва и іншихъ верхніхъ станівъ, — такъ укоре-нилася на Руси, а споджена нею дика ідея, во котрій за-для просвѣтїи Русинови доконч-ѣто наче треба арѣкати свої рѣдної „му-жичкої“ мовы, а переймати якъ-небудь чужу—хочъ сяк-таку, та „паньску“, отъ хочъ-бѣ ма-дяреку чи молдавску, — такъ вагнѣвдила вѣкамъ въ обаламученыхъ головахъ, що толькъ въ остатній часы свѣжка и молода інтели-

генція наша забагнула и почала добре понимати дѣле безглуздѣ сего тяжкого блуду и одуру, та зважилася нарѣштѣ смѣлько и гордо під-нити величну хоругову чисто-народної мовы и культуры! Може сей фактъ опамятає вго-домъ и самыхъ Поляківъ нашихъ та наведе-ихъ на красшій розумъ въ ихъ краївѣй по-литицѣ...

А поки-що, всякому незапомороченому розумови аже надто вже теперъ ясно, що при-хильність до своїї живої народности — ве-ликій дѣло! Сколько-бы не отгороджували пана чи інтелигентного чоловѣка бѣ єго рѣдно-го люду якъ-небудь політичній, соціальній чи культурній перегородки, але поки у него єи народомъ одна мова, одна народність, одна тра-диція, — поти єи духъ одинъ, одно сердце, одно жити и одно прямованье, — поти можна ру-чаться, що ранше чи познѣшіе они, хочъ и отрѣзнились чимъ бѣ люду, съ щирою душою навернутся таки до него, а людъ прійме-ихъ якъ своїхъ рѣднихъ та тѣшитись буде и пышатись ними. Се съ радостею вѣчаюмо

мы н. пр. на теперѣшніхъ относинахъ межи Ру-сунами въ Галичинѣ. Се саме постегаюмо

отже скажемо по правдѣ, що коги гро-зить великорускій інтелигенції як-небудь моральна небезпечність, то зовѣмъ не въ тогомъ боку, азъ якого вѣчають єи московскіи славя-нофили, — не бѣ захѣдної цивілізації, а въ того, въ якого єи либони и не догадуються, такъ само якъ не догадувались и не догаду-ються гардѣдъ и доси про єе Поляки, — бѣ сильної домішки до неї прозелитовъ, враджу-ючихъ своїмъ власнимъ національностямъ... Се не парадоксъ, а жива и щира правда. Хто має очи, тому не трудно вже тає теперъ бачити явній признакъ, вѣщуючій великорускій су-спольности скажане лихо. (Про нихъ сподѣва-ємося поговорити ще іншими разомъ.) Безп-речне одно, що въ тажко понуромъ образѣ морального стану теперѣшної россійской су-спольности, съ такимъ талантомъ и правою змальованомъ Щедриномъ, якъ-бѣ придиви-тись до него добрѣ, не мала часть агнилії ока-валася-бы вytвореною спеціальними продукта-ми всякої ренегатства, широко практикую-го-ся въ Россії...

Теперь минули вже тіи часы, коли въ-народовлювань цѣлыхъ племенъ могло отбу-ватись собѣ вѣками бекарно, не вильчуючи сердѣ нихъ анѣ особливѣйшої реакції анѣ глубокого вспоминанія морального. Разомъ съ поступомъ цивілізації виросла такожъ і са-мосвѣдомѣстъ національна всѣхъ народовъ, за-остривши крѣпко почути и співнанье мораль-ныхъ, соціальнихъ и культурныхъ хибъ, звя- заныхъ съ дітєгніцтвомъ бѣ рѣдної на-родності. Людкость на столько вже порозу-мившія, що наївне ренегатство, не здаче-собѣ ясної справы въ аномальністї и неморальності свого поступку, сталося майже вовсѣмъ не можливе. Теперѣшній національний перевертинъ знаєтъ добре правдиву собѣ цѣну і аже надто понимають тую позицію, якъ они ваймають противъ живихъ интересовъ своєї нації и нормального єи розвою, і че-ре-зь те не можуть вже ошукувати себе якими-небудь quasi-законными і оправдаными моти-вами. Таке ошукуванство они вважають до-саднимъ і користнимъ толькъ передъ людьми, для чужого, але не для власного ока. Зъ сего можна брати мѣру і о вартости моральній теперѣшніхъ ренегатствъ. За прикладами намъ бы не далеко ходити, але мы волїмо на сей разъ не торкати ихъ, лишаючи доброй воли кожного — самому ихъ собѣ пошукати; адже-ї не великого заходу на се треба. Мы-жъ въ свої сторони звернемо толькъ увагу на те, въ якій то лябірінть суперечностей зах-одять россійскій „народники“ і патріоти, проте-гуючі нашихъ мїщцевихъ „обрусителївъ“ і пріймаючі ихъ облесливі слова за щирою правду. Піддаючись ихъ лукавимъ аргументамъ, россійскій „народники“ незважимо для самихъ себе усвоюють собѣ, разомъ съ ихъ вильчунутими поглядами на нашу народъ, і ихъ загальнє отношеніе до простого люду, ба таки, вѣвроку, и ихъ невавидну мораль...

Якъ мы вже натянули въ початку, вѣ-хто, бачити, въ Россіянъ не дамагаети столько бѣ нації національної съ собою, якъ власне „славянофили“ московскій, найбѣль-ше вѣвкъ воюючій за національності і наро-довіство... До кого-жъ властиво обертаються они съ своїмъ вимаганьемъ? До простого народа? — Ба нѣ! бо сколько-бы они нѣ говорили про загальнє свое поважанье до него, але съ живою личностею нашого споневѣріяного народа они й не думають числиться, мовь той нардъ въ ихъ очахъ таки єи справдѣ якъ-небудь „святая скотина“, котра повинна собѣ за ласку вважа-ти вже те, що ви звеличують іменемъ „Рос-сіянъ“, немовь правдивыхъ Великороссівъ, та порадять ще яко мога перекручувати рѣдну мову на такій ладъ, щобъ она якъ найбѣльшої подабала на россійску. Отже съ вимаганьемъ тимъ они обертаються толькъ до нашої народ-ної інтелигенції, с. в. до такъ званыхъ „укра-инофіловъ“. „Украинофильство“, с. в. народов-дженій, хочъ и бѣднѣйшій, — въ котрьхъ мы

възвисилися до свого рѣдного люду, бажаючи звати съ нимъ всѣмъ, чимъ толькъ они ра-дять, щобъ входитись пильно працювати коло розвою нашої занедбаної рѣдної мовы і куль-тури... И що-жъ? Московскій „славянофіль“ замѣсть похвалъ намъ, сварти і ганьбить наше за те, обзываючи „поленофілами“ і — бѣвъ сорома казка — „зрадниками свого люду“! Мало того. Щобъ не бути оттакими несподѣ-ваными зрадниками, они дамагаються, щобъ мы не отрѣзнувались вѣчимъ бѣ їхъ — акъ єи прозвываютъ: „попсованій, повної фальши“ і зрадивши свому людови“ інтелигенцію.. Ну, и розберѣть тутъ, хто мудрый, та-ку ло-гику...

Зъ того, що више вже було скажано на-ми, можна бачити, що мы въ свої сторони зовѣмъ не маємо нахильності подѣлати аже надто вже пессимистичнихъ поглядівъ москов-скіихъ „славянофіловъ“ на россійску інтели-генцію і не можемо заперечити єї нѣ щирого патріотизму, нѣ своєнародного духа, въ сѣ-жого, здорової почути правди, нѣ могучого запасу моральнихъ і інтелектуальнихъ силь, нѣ такожъ великимъ будуччини, котра єи че-кає, коли она пойде властивою собѣ дорогою і не зверне на тія мандицѣ, на якії єи вважають прахильники і проповѣдники византійско-ти-тарського свѣтогляду, підправленого въ одній сторонії вовчими любощами до Славянства, а въ другої ідеалами не то китайского, не то бюрократично-германського суспольного строю. Правда, що теперъ лучша часть россійской інтелигенції зовѣмъ замокла, бо позицію єи опанувала і засмѣтила Юдущинсько-Разува-євсько-Подхалимовська ватага, предтеча може характеристичного кулацько-буржуазного режи-му, вильковуючогося въ россійску аморфону, державнимъ нивелиромъ утрамбованої деси демократії, — але-жъ не тратимо вѣry, що съ часомъ все

и възывались, съ которыми мы неровно възваний найсвѣтѣшими чувствами сердца, найдорожими споминками житя, найпоечнѣшими гадками, найживѣшими и найделакатѣшими первами своихъ уподобъ, бажань и поглядѣвъ. Мы стоимо за свою народную правду, которая какъ: "лучше свое латане, якъ чуже хапане". Отже то не за-для одныхъ только вызовумованныхъ головою моральныхъ та соціальныхъ мотивовъ мы не можемо пристати на таке легкодухе отбѣганье бѣть своего люду та перероблюванье себе на чужій ладъ. Насъ зневолюю оставатись самыми собою первы всего щира органична любовь до своего рѣдного краю, люду, его исторіи, мовы, пѣсни, всего складу его ума и характера; намъ не дав ломати себе на чужій ладъ тверда свѣдомость своего власного національного я, живе, немовъ физичне почутъе своеї психологичной самостоятности и окремѣшности бѣть другихъ національныхъ индивидуальностей. Тѣлько въ сферѣ свои власной національности и культуры мы чуемо себе вѣльно и просторно, якъ плашка у воздухахъ; чуемо, что живемо вѣми нервами житя — въугарнѣ щиро и смѣясь и плакати, любити и ненавидѣти; чуемо себе живыми, правдивыми людьми, способными на самостоятну творческу роботу въ грамомѣтѣ съ іншими народами, на користь культуры и цивилизаціи загально-людской, все-славянской, спбѣльно-руской и своеї власной. А до того ще наше вражує сумный видъ тыгъ земляковъ нашихъ, що по доброй воли чи по неволи, по нетимости свойї чи по мудрствованью лукавому, черезъ непорадиѣ и безхарактериѣ свою чи черезъ лакомство нещастие — поперевертались кто на Ляхѣвъ, кто на Россіи, а кто и на іншихъ "культурныхъ" чужинцѣвъ, Мадирѣвъ, Волохѣвъ... Наврядъ, чи знайдесь теперь межи ними хочь одна людина, которая мала безперечне право похвалитись заразомъ высокимъ цензомъ моральнымъ и интелектуальнымъ...

ДОПИСИ.

Зъ подъ Калуша.

Калускій Русинъ єъ высшою интелигенціи заложили для калускихъ Поляковъ „Towarzystwo spoÅyÅce“ vulgo „коноумъ“, абы одного-однієсінського купца христіанія, а ще до того Русина, допровадити до банкротства. Геніальнѣй той плянъ удастся имъ якъ найлучше, бо коли всѣ Поляки и Русини въ Калуша купують въ „коноумъ“, а декотрѣ и у жидовъ, а до того ще и заможнѣшіи священики зъ околицѣ такоже до „коноуму“ звернули ся, — то тяжко, абы такій обширный склепъ руского куща устоявъ на кольскѣхъ бѣднѣшіихъ священикахъ. Однакоже есть рѣчею певною, що коли-бѣ п. Корытовскій має упасті, то упаде и „коноумъ“, а упаде по той причинѣ, що нашої интелигенціи все живо пріїдаєася, а по друге, що наші панове люблять все брати на боргъ, а платити якосъ не дуже спѣшатся...

Мы чули, що „коноумъ“ уже розпродавъ товароў за 4.000 зр. на боргъ, а въ касѣ нема вѣчного, — тоже хотій той „коноумъ“ засилляєсѧ грѣши зъ касы повѣтової, то таки при такомъ боргованю а не выплачуваню и „коноумъ“ упасті мусить. Вже то жиды не даремно тѣшилися коли отворявся „коноумъ“ а були и такій жидаки, що ходили по мѣстѣ и намовляли пріїзжихъ, щобъ куповали въ „коноумъ“, а не у п. Корытовскаго, бо въ „коноумѣ“ все дуже дешево; они знали даже добрѣ, що черезъ таку конкуренцію оба христіанські склени не удержатося, а жиды будуть зновъ, якъ давнѣшіе, панувати...

Упадокъ п. Корытовскаго нанѣсть бы справѣ рускѣ въ калускѣмъ повѣтѣ ненагородиму страту, бо хотій калускій повѣтъ есть въключено рускій, — тутъ нема анѣ шляхтъ, анѣ интелигенціи польской, — то таки весь рускій рухъ концентрувалося около п. Корытовскаго, бо мѣсцева интелигенція руска, зъ якоисъ неявыяснимою причини, не хоче брати участі въ тѣмѣ руху, и если-бѣ не патротичнѣ мѣщане, то помимо руского характеру повѣтга, нѣяка руска справа не могла-бѣ удастися. Сумне то дуже зъвище. Въ іншихъ повѣтахъ есть руска интелигенція, а нема мѣщане, — тутъ знову противно: есть рускій мѣщане, а интелигенція ховаєса, и зъ того выходитъ той сумний диссонансъ, що мѣщане наїкають на мѣстцеву интелигенцію, которая не дає имъ директивы въ дѣлахъ загально-народныхъ. Тымъ нашимъ прикрымъ заявленемъ мы не хочемо нѣчого уйти мати личному патротизму калускій высшої интелигенції, а только стверджуємо, що той патротизмъ есть якійсь такій пассивный и нешевый себѣ, що тутъ тяжко зъріентуватися, съ якимъ Русиномъ маєся дѣло...

Отъ такій благій выпадокъ. Переїздили лѣтомъ академики черезъ Калуш. Треба було устроити якъ въ ихъ честь, такъ и для пріятності околичныхъ рускихъ родинъ якусь забаву. Заходомъ п. Корытовскаго скликано провизоричній комитетъ, съ великою бѣдою уряджено, що по требно було, но коли пріїшлося дати комитетову "фірму" — а звѣстно, що на фирмѣ всіды дуже богато залежить — то не можда було въ нѣякій споѣбѣ упросити кого-небудь зъ выдатнѣшихъ мѣсцевыхъ Русиновъ, аби поклавъ свое имя яко голова комитету, и зъ конечною мусѣвъ підписатися мѣщанінъ п. Боднарчукъ (чоловѣкъ впрочемъ широ-патротичній) яко голова, а зъ того вийшло ось таке, що политична властъ, не респектируючи такого комитету, робила такій трудності, котрѣ заледви съ тяжкою бѣдою перебороло.

Бѣда въ повѣтѣ, де два-три "повѣтovi по-литики" рускій возьмутъ на себе веденье всії политики и провадять єи на власну руку, а на нещастіе, по за їхъ плечима не можна зробити нѣчого, а и съ ними разомъ такоже нѣчого, — а зъ того вийходить, що въ повѣтѣ чисто рускому не можна успѣши нѣякою розумною акцію розвинути. Складъ нынѣшної ради повѣтової бувъ-бы выпавъ зовѣтъ інакше, если-бѣ не полохливості мѣсцевої рускїй интелигенції и не политикованнѣ на власну руку. П. начальникъ тутешнаго суду, мужъ велими поважаний, підъ всякомъ взглядомъ правиль, має всякий шансъ бути выбранымъ зъ мѣста, но бѣнъ о тое не старався и якъ то кажутъ, навѣть пальцемъ не кивнувъ, — тоже вийшло такъ, що зъ мѣста чисто-рускогога въїшовъ, якъ чуже хапане".

"Що до будучихъ іерархій мусимо примѣтити, що іменование дотеперїшнаго администратора матрополії дра Сильвестра Сембратора, епископа юліополітанського и т. д. матрополитомъ лѣбовскимъ не підпадає жаднѣмъ сумівшамъ. Правительство и курія годятся на те, а сими аманіи має цѣсарь знову заявити іунцієви Ва-пультельому, що не має нѣчого противъ особї пре-сов, администратора, противно, що сей єсть ему симпатичнѣмъ и на се достоинство пожаданімъ."

"Противно, не звѣстно ще, хто засяде на е-

піокопскомъ престолѣвъ Станиславовѣ. Митрать лѣбовской капитулы, о. дрѣ Пелешъ має вправѣ великї шанси, але отрѣтінь однакоже сильного контр-кандидата въ особѣ крилошанина перемышлской капитулы о. Куйловскаго."

великї, котра симо може бути примѣромъ іншимъ громадамъ.

Русинъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Зъ спбѣльнихъ делегацій.) Сегоночна сесія спбѣльнихъ делегацій вже кінчить свої працї. Австрійска делегація ще дні 14 листопада запада въ повторагодиннѣмъ засіданню буджетъ extraordinarium военного и маринарки и принялъ єго майже безъ змѣнъ іпсю проектомъ комисії. Дебаты майже нѣякои не було и лиши при предложенню буджету военного забрать голосъ деглатъ въ Дальматін Кляичъ, щобъ выражити сильному министрови скарубу признанье за єго заходы коло оккупованихъ провінцій и радостъ по поводу неудачі колонізаційнихъ експериметовъ въ Босніи и Герцеговині. Кляичъ жадавъ такоже будовы "желѣзницѣ" черезъ долину Уны для сполучення Боснії зъ Дальматією. — На бесѣду Кляича отповѣдавъ министръ Каллай, заявлючи, що проби колонізаційнихъ не можна уважати неудачами зъ тон причини, що деякі зъ нихъ не повелися, а що до будовы "желѣзницї" черезъ долину Уны, то ініціатива въ тонь отношенію мусить вийти вѣтъ австрійского и угорского правительства, правителство боснійскіе причинити зъ своєї сторони конкуренцію до коштівъ и отповѣдними студіями. — Въ суботу дні 15 листопада овон аганди такоже делегація угорска. — Въ ухвалихъ обохъ делегацій нема великихъ рѣжниць, такъ що вимѣна нунції есть бѣль формальною, а нынѣ, напіднѣшіе-же завтра має наступити закрѣть делегації. — Сегоночна сесія делегації отбулася загаломъ дуже мирно, а въ пленарнихъ засіданіяхъ майже не було дискусій. Объявившися толкуєсѧ іменно тымъ, що правительство не хоче деякіхъ справъ, що взгляду на ихъ дипломатичнїхъ характеръ піддавати прилюдно дискусії и якъ се вже неразі попередно бувало — дас радо воякъ вяснення комисії, щобъ лиши не прійти въ положенію розбирати широко дотичнї справы на пленарнѣмъ засіданнію. Комісії полутивши жаданія вяснення, вносить оттакъ на приняття предложенія правительства, а пленарнїй засідання перебігають дуже гладко и рѣдко коли стрѣтитися можна съ широкою дискусією мериоричною.

Сенценикъ.

Зъ подъ Тернополя.

(Торжество посвящення школы въ Березовицї великї.) Маючи одну справу въ селѣ Березовицї великї підъ Тернополемъ и задержавшися черезъ колька днівъ, познавъ я тамошнїй відношенія и хочу подѣлітися съ Ви. читателями "Дѣла". Жителї Березовицї дуже тверезі и маючи, церкви мурозана, прекрасна, есть тамъ и каса пожичкова, шпихлѣр громадскїй и читальня. Мало де можна подыбати господаря або господину, котрї не умѣли-бѣ читати, бо и школа вже майже 40 лѣтъ запроваджена, — однімъ словомъ, мало у насъ такихъ сель. А за все то добро належиться подіка и вдячнѣсть тамошніму шарохови о. І. Скоморопскому. Опишу одно торжество, котре під часъ моєго пробування въ Березовицї отбулося.

Дня 5 л. жовтня, приходячи коло нової мурозаної школы, вечеромъ, усрѣдь я цѣлїй будынокъ пристроєній въ зеленъ, цвѣты, вѣнци, хоругви народнїй и въ многїй іншій украсенії; чотири окна и входові двері були прибрані въ пречудеснї транспаренты съ рускими буквами: "Сотвори Господи цѣсарю Францу І. молага лѣта" въ рѣжнѣхъ барвахъ освѣтлені, а все виглядало такъ прекрасно, що годѣ было нарадитися. Передъ тою красотою стояло майже цѣле село народу въ межи ними, прислухуючися співамъ тамошнїй молодежі школьної, котра підъ проводомъ свого учителя п. Ю. Левицкого, співала въ школѣ имъ народнїй, многа лѣта, "Де згода въ семействѣ" и много іншихъ пѣсень до години одинайцятой въ ночи; мы и не опамяталися, що вже часъ спати; аже коли школи заспівали "Вже намъ сонце заходить" и почали розходитися, то и мы всѣ удушевленій велестю розбішлися домовъ.

Другого дня рано отпраявлялася служба Божа и парадасть въ присутності народу и школи, а послѣ служби наступило посвященіе будынку школьного. Много народу и школи зобралися до салї школьного а по укінченю бо-гослуженя о. Г. Чубатый зъ Острова промовивъ до всіхъ, якій хосенъ зъ науки и школы, заохочувавъ молодїжъ до науки и працї, и по довгобѣ краснїй промовѣ вибѣгъ многолѣтото: императору, о. Скоморопскому, громадянамъ, учителеви и школи зъ, а всѣ находчайся въ сали громіко виопівували "многая лѣта". Потому промовивъ о. Скоморопскій и ствердивъ, що съ кождымъ рокомъ бѣльше наука ширится въ селѣ а завдячнити се треба учителеви; за єго щиру и утруджену працю належиться подіка, а на памятку посвященія школы повинна громада якій дарувати звѣстно.

По сконченю того торжества, всѣ разомъ пожививши скромнѣмъ сїданьемъ розбішилися въ веселомъ настрою домовъ. На запрошеніе и я вйтішъ до салї, але тутъ ще бѣльше зачудувався, бо салї була дуже красно пристроєна, що, якъ то кажутъ, око тяжко було оторвати, а все то праця учителя и школи зъ. Жаль було опускати того мѣсяця, де только радості серцю було и де дні мої дуже весело перейшли. Я переко-навоя, якій поступъ до доброго въ Березовицї

зазначуючи, що бѣль зъ посбѣльнихъ днівъ далеко бѣль зробивъ, якъ въ цѣлїй попередній осіннї. Цѣсаръ виразивъ надѣю, що симъ вѣтъ на основѣ и дальше для добра краю буде іпрацювати. На тонь закінчилася офіційна частина приняття авдіенції. Оттакъ говоривъ цѣсаръ про дѣяльність хорватского сойму, зазначуючи, що бѣль въ посбѣльнихъ днівъ далеко зробивъ, якъ въ цѣлїй попередній осіннї.

Цѣсаръ виразивъ надѣю, що симъ вѣтъ на основѣ засідання регіонарної депутатії для розібрання жадобъ противъ мадірамъ бѣль не протиівний, но друге дѣло чи таїя депутатія въ теперїшнїхъ отношеніяхъ зможе що зробити.

(Сесії ради державної.) Безпосередно по закрѣту спбѣльнихъ делегацій має бути оголошений патентъ цѣсарській, оклікуючій засіданнє ради державної. Що до речиція окліканія райхорату прійшло вже до наконечного порозуміння и якъ доносять посбѣльдай вѣденській газети сесія має розпочатися напевно дні 4. н. с. грудня.

(Карнї колонії австрійскїй.) Після информації вѣденського кореспондента газети "Das neue Pest. Jour." ведутся межі министерствами справедливості и торг. пересправы що до основання на березѣ Африки карнїхъ колонії. Колонії та малиї бути сполученій съ торговельними факторіями. — Пражка "Politik" згадуючи про ту вѣдомость, замѣчає, що она не має яккої основи.

(Зъ фінансової комісії угорского сойму.) Дні 14 н. с. листопада зачалося въ фінансової комісії угорского сойму дебаты надъ буджетомъ министерства просвѣти.

При розібранняхъ надъ титуломъ: "Заведенія наукові" заявляє министръ Трефорть, що бѣль уважає основаньe

до правничихъ академій и что се многоважне выхъ на той подставѣ, що открыто новый загородъ на жити царя. По поводу сего довошено такожъ, що Гатчина есть даже остро отгорожена, бо есть певна обава, що революціонери постановили выходити тутъ въ воздухъ царскій дворецъ. Вѣти суть зовѣмъ неправдивы и просто выдуманы для сенсації. То лишь має бути певнѣ, що въ Москвѣ одинъ студентъ университету іменемъ Рузвѣтъ стався жертвою революціонеровъ. Рузвѣтъ зраджувавъ передъ московскою полицею всѣ тайни своїхъ товаришівъ революціонеровъ и они его стрѣляли. Рузвѣтъ найдено вже конаючого. Колька годинъ передъ тымъ бувъ у него якій его знакомий. Виновника до сї не вислѣджену. — Новий законъ университетскій показався при нынѣшихъ обставинахъ на столько непрактичный, що министерство праць постановило само не заводити его по всѣхъ университетахъ. Московскій университетъ має бути лишенъ при дотеперъшихъ законахъ, а новий законъ буде лишь заведений въ университетахъ кіївському, харківському и одескіймъ. Така нерѣшимостъ вызвала навѣть негодованье самого Каткова и бѣль остро критикує поступованье министерства, котре очевидно зъ горы вже знало, яко варости новый законъ, коли тепер пускають на експерименты. — «Петръ. Вѣдъ» доносять, що правительство постановило не змѣнити законъ зъ 1864 р., після котрого особамъ католицкого вѣроисповѣдання и польского походження заканено купувати на власності або брати въ аренду землю такъ приватну якъ и правительству. — Министерство війни постановило въ виду сумнівъ наслѣдківъ въ воєннихъ школахъ зреформувати тѣ школи и завести въ нихъ такъ отрігий ладъ, який панувавъ въ нихъ за часівъ царя Николая.

Соціалісти нѣмецькі. Тѣснѣйши выборы до нѣмецкого парламенту що се скончалися, а вже число вибраныхъ соціалістовъ вросло на 20 и можна сподѣватися, що при дальшихъ виборахъ число соціалістовъ дойде що найменше до 24; такъ по крайній мѣрѣ стоять тепер шансы соціалістовъ. Найцѣкавѣйши здѣ вѣхъ були тѣснѣйши выборы въ Берлінѣ, а хоче соціалісти перевели тутъ вибортъ лишь одного свого кандидата именемъ Газенкелвера въ 6. округѣ виборчому, то всѣжъ такъ сей вибортъ есть о столько важнѣйши отъ другихъ, що соціалісти побѣдили тутъ при помочи вольнодумихъ. Коли вольнодумні, що стоять въ діаметральній супротивності противъ соціалістовъ, помагали симъ послѣднимъ при сихъ виборахъ, то стаюло се лишь для того, що они потребували помочи соціалістовъ при виборахъ въ другому окрузѣ, де кандидувавъ звѣстный патеръ и доброкій проповѣдникъ Штекеръ. Здѣ сей взаимній помочи можна вже судити, що мімо великихъ р旤ніцъ въ поглядахъ и мімо автагонізму между вольнодумніми и соціалістами, оба сторонництва будуть и въ парламентѣ на случай крайної потреби сподѣльно виступати и однѣ другимъ помагати. Сюо евидуальності предвиджує здається и органъ нѣмецкого канцлера „Nordd. Allg. Ztg.“, бо якъ давнѣйши идуши за поглядами свого імпіатора мовчала на всѣ подвиги соціалістовъ, такъ знову нынѣ кидається въ своїй злости на всїй одорони и лас вольнодумніхъ за те, що они помогли „деструктивному елементову“ побѣдити въ берлінському 6. округѣ виборчому. Здѣ сего видно, що і кнізь Бисмаркъ прійшовъ вже до того переконання, що нынѣшні соціалісти въ парламентѣ не конче такъ маловажні якъ бѣль се зразу допускавъ и що съ ними прійдется такъ рахувати. Ще большій ихъ впливъ и значеніе по цѣлій Нѣмеччинѣ, о чѣмъ найлѣпше переконаво зъ слѣдуючихъ датъ збставленихъ черезъ „W. Allg. Ztg.“ Въ р. 1871 числили оба сторонництва нѣмецкого соціалізму, на котрой бѣль тоді розпавдався, разомъ 102.000 голособъ, а именно сторонництво Ліасалі 63.000 и сторонництво конгресу въ Айзенахъ 39.000 голособъ, и перевели тоді лишь одного свого кандидата. Въ 1874 р. середъ борьбы культурної, гридерства и менчестеризму збльшилося сторонництво Ліасалі до 180.000, айзенахське до 171.000 голособъ а выбрано 9 послѣдовъ соціалістичніхъ; оба отже сторонництва числили разомъ 351.000 голособъ. Коли 1875 р. оба сторонництва сполучились разомъ въ Готѣ въ той способѣ, що сторонництво Ліасалі приняло програму Маркса приняту въ Айзенахъ, то сила соціалістовъ нѣмецкихъ зачала тепер вже дуже скоро змагатися. Въ 1877 р. мали вже соціалісти 493.000 голособъ и выбрали 12 своихъ кандидатовъ. Съ рокомъ 1878 наступивъ въ руку соціалістичній малій регресс. Причиною сего були атаки на жити нѣмецкого цѣсара, а хоче они и не були спонукані самими соціалістами, то всѣжъ таки вину ихъ приписувано соціалістамъ. Заразъ по першому атактѣ старалося правительство нѣмецке перевести першій законъ противъ соціалістовъ. Парламентъ откінувъ сей законъ и въ наслѣдокъ сего бувъ розвязаний а сторонництво соціалістичне змогло лишь тамъ, де вже давнѣше его ідеї були сильнѣйши закоренії, якъ въ Берлінѣ и въ Саксонії. Де же проявы соціалізму були слабші, тамъ сторонництво се підѣ напоромъ супольнихъ поглядівъ и силы правительства ще бльше ослаблі. Въ сїмъ роцѣ мали соціалісти лиши 437.000 голособъ и выбрали лиши 9 своихъ кандидатовъ. Здавалося отже, що рухъ соціалістичній почавъ слабнути, а правительство нѣмецке думаючи, що найшло въ сїмъ якъ найострѣйшихъ законахъ и въ грубой силѣ найлѣпший способѣ пригнєтання соціалістовъ, забуло очевидно, що кожа акція викликава резкю. Поясніли рѣжій законъ вимѣрн противъ соціалістовъ: законъ о товариствахъ, законъ працьовий и т. д.; при найменшій случаїнності розвязувано, або таки напередъ зъ горы заказувано великій збори робітниківъ, а замѣсть тенденції соціалістичній появився соціалізмъ державній кн. Бисмарка. При першихъ заразъ виборахъ до парламенту мали соціалісти вже лиши 312.000 голособъ и змогли ледве при тѣснѣйшихъ доперва виборахъ выбрать 12. своихъ кандидатовъ. Рухъ соціалістичній пішовъ тепер таїкомъ, але тымъ сильнѣйши и послѣдній виборы виказують вже 550.000 голособъ въ користь соціалістовъ. Цѣлій сей обявъ соціалістичніго руху въ Нѣмеччинѣ есть велико ваги такъ для розвою новочасного жити супольного въ сїмъ краю, де рухъ сей проявився, якъ такожъ и для слѣдженія за подобными можливими обявами и въ другихъ съ Нѣмеччиною сусѣдніхъ країхъ, на котрьихъ бѣль безперечно не позбстане руки вороховниківъ.

Россія. Нові признаки жити россійскихъ революціонеровъ подають зновъ заграницій праць, гонячай за всякими сенсаційними вѣдомостями, добрій матеріалъ до всѣляхъ занекоюючихъ вѣтей о Россії. Такъ рознесли недавно заграницій газетъ вѣти з Петербурга, будто бы дні 8 (20) листопада свята Архист. Михаїла таїмъ арештовано до 20 особъ и то по найбльшій часті офиціоровъ и другихъ особъ войсково-аркуша. Слѣдуюче число вийде въ суботу.

НОВИНКИ.

Зъ причини припадаючою въ четвергъ, видаємо нынѣшнє число „Дѣла“ въ півтора

— Рада державна буде вже певно скликана на сїмъ, що принцъ бажає собї, щобъ бѣль, укоїчиши вчерашнє отуди, явивъ сь нимъ и по можности сопередніми роботами у него. Си пригода скончилася імовѣрно тымъ, що принцъ замутила рѣчъ на памятку съ протекцію на будуще, якъ се вже часомъ практикується въ Монахію.

— Засданье Руского товариства педагогичного вѣдомства 15 с. м. На сїмъ засданнѣ постновлено внести жалобу до краевої ради шкільної на розѣдаванье неапробованихъ ради шк. книжочокъ народніхъ въ півтарахъ станиславівському и розѣдаванью нашого земляка, подарує ему якусь підїкторомъ та працію на будуще, якъ се вже часомъ практикується въ Монахію.

— Засданье Руского товариства педагогичного вѣдомства 15 с. м. На сїмъ засданнѣ постновлено

внести жалобу до краевої ради шкільної на розѣдаванье неапробованихъ ради шк. книжочокъ народніхъ въ півтарахъ станиславівському и розѣдаванью нашого земляка, подарує ему якусь підїкторомъ та працію на будуще, якъ се вже часомъ практикується въ Монахію.

— „Народна Торговля“ заходить коло открытия четвертої своеї філії, именно въ Дрогобичи. Ліоцька на торговлю тамъ вже нанятъ, опроваджуються тамъ вже такожъ меблі и товары. Коли наступить открытие філії въ Дрогобичи, — до сїи ще певно не звѣстно; може сь концемъ грудня сего року, або сь початкомъ слѣдуючого.

— Видѣль Руского Касина въ Стрию пригадує Вп. Родимцівъ, що послѣдній зъ ряду вечерниць въ сїмъ роцѣ отбудутся неоткладно дні 23 лют. падолиста (въ слѣдуючу недѣлю).

— Рускій языкъ на видає таологічній въ Чернівцяхъ. Видѣль таологічний черновецького университету отдається — якъ доносить черновецька „Gaz. Pol.“ — до министерства съ представленнемъ, що оно завело другу катедру пасгоральную таологію съ языкомъ викладовимъ рускимъ. До сїи викладано сїй предметъ лише по румунськимъ дотичнімъ дозентъ дававъ лиши деякі пояснення въ языцѣ рускому. „Gaz. Pol.“ додає ще сїи, що Русини буковинські перестануть дочерва тоді жалуватися на несправедливості румунському, коли въ згаданому факультетѣ будуть заведеній зовсімъ окремі катедри для кожного предмету зъ языкомъ викладовимъ рускимъ.

— Жертви білетівъ визитовихъ. Не минуло и 3 недѣлъ, якъ учителька панія Юлія Шнейдеръ въ наслѣдствіо закулисовыхъ протекцій перенеслася зъ Бобрки до Стокъ, коли вже и слѣдъ тої злочастної несправедливості отбівоя о сырь землю, которая дні 27 жовтня о. р. покрила моще сердечної матери панії Юлії Ш., відрцевої женихини и щирої патріотки. Четверо молоденцівъ сиротъ отоїгли надъ могилю а скрѣзъ горячихъ слѣзъ сумній ихъ очення поглядають гензъ въ тіи сторони, де нещастній протекції поклали іподвали до ихъ сиротства. Коротка слабота, недостача швидкої помочи лѣкаркої, якъ то на селѣ, утили и такъ слабу нитку правдиво мученичого житя. Що на тое скаже совѣтъ протекторовъ?.. А поглянемо на хвильку до 5 кілосової борецької школи, того поля протекційного поиску. Тутъ звыш 200 дѣвчатъ надармо виглядає наукі, конче потрѣбної для женихини, наукі шита; не мають бѣдній протекції — не мають щастя, долї. Ба, якъ довѣдуюсь, не на дармо виглядають, бо ось надійшло завѣдомлене до уряду податкового, що має прїйти ще єсть вересня якось учителька до науки шита, для котрої утворено нову голодовку на 200 зр., коли впередъ за три лѣта змоглися ледви на ремонтера на 5 зр. а. в.! Добра гospodinia — таї паній протекція!

— Дридъ Евгеній Олесницкий розпочавъ дуже важне дѣло для розвою нашої літератури и для широкого видає таологічныхъ утворѣтъ нашихъ писателівъ въ якъ найширші круги нашої інтелигенції, — именно почавъ видаєти „Руско-українську Бібліотеку“, зовсімъ на взорець звѣстної нѣмецької „Universal Bibliothek-i“ Реклама. Таку „Бібліотеку“ на взорець Реклама мають вже єсть кількохъ лѣтъ Поляки (въ Варшавѣ) и Серби, и она приносить дуже великий моральний користі, бо за-для дешевості розходится величими масами. „Руско-українська Бібліотека“ буде виходити томиками по 10 кр. (хоча одна книжочка може мѣстити въ собѣ кілька томиківъ и тодіко мѣстити въ собѣ кілька томиківъ). Она печатається въ друкарні таого же Шевченка, правоописю етамоло-гичною. Першій томикъ (выйде сими дніми) мѣстити въ собѣ праґраму поїздоку Нечуя-Левицкого „Запорожця“. Въ найбліжшій томику мають увійти: „Юрій Горовенко“, давша поїздоку одного зъ перворяднихъ українськихъ писателівъ и „Сонні мары молодого пітомця“ Володимира Барвінського.

— Принцъ баварський Люпольдъ а нашъ землякъ п. Теодор Демківъ. Принцъ Люпольдъ, знаний въ Монахію и въ цѣлій Баварії зъ популярності и горячого протекторату штуку красонихъ, втвѣдавъ сими дніми нову академію штуку въ Монахію и оглідаючи всѣ отдѣлки кожного професора, зайдовъ и въ техничну школу проф. Зейца. Тутъ було 80 академіківъ рѣжійнихъ націй, межи ними и одинъ нашъ землякъ п. Т. Демківъ, котрый доперва сего року получивъ першій разъ въ видѣ краевого черезъ Соймъ 400 зр. запомоги, а попередь три роки у Вѣдні и одинъ рокъ въ Монахію мусіть образуватися власними силами. Принцъ Люпольдъ переглянувъ докладо и съ знаюмь штуки всѣ роботы під часомъ позуточнихъ моделей, звернувоя двократно до нашого земляка и съ пріятнімъ усміхомъ сказавъ его народності, имя, отношеніе семейній и лѣтъ ступінія на полі штуку. Розговорювавъ съ нимъ бльше, якъ 10 минутъ. Слѣдуючого дні появившо п. Демкова адъютантъ пр. Люпольда и заявивъ

— „Правдивою окрасою вечерниць п. О. Ефименко. Що до сїи хоровогого, то нѣкуди праїдь дѣти, они выпали дуже слабо. Намъ відится, що „Акад. Братство“ знає омою хібу сваїхъ шевцівъ. Видати разомъ видаєти суму 120 зр. 37 кр. отже недобръ бувъ въ сумѣ 60 зр. 82 кр., котрый покрито єсть оставшихъ зъ минувшого року 172 зр. 55 кр. на книжці щадній въ „Рольничо-кредит. Заведеню“. Звертаємося до мілодердї Вп. Родимцівъ, щобъ звонили да скаво надсилати вкладки до „Школьної Помочі“, дубо число школлрѣвъ, потребуючихъ запомоги, дуже велике!

— Першій сегорбій вечерниць „Академичн. Братство“, устроїтъ минувши середъ въ компаніяхъ „Рускій Бесѣдѣ“, видаєти дуже добре и треба лише бажати, щобъ такій вечерниць бгбувалися частійше. Насампередъ привітавъ гостей таємній голова „Акад. Братство“ п. Шухевичъ хорошистъ оловомъ и зазначивъ становище молодежі академичної супротивъ широки публіки, а оттакъ подякувавъ гостямъ за численну участъ въ сїхъ вечерницяхъ. Однослія слѣдували співні хорові, декламації и отчіт дра К. Левицкого: „Про крестьянку женшину“ під часомъ студію Олександри Ефименко. Що до сїи хоровогого, то нѣкуди праїдь дѣти, они выпали дуже слабо. Намъ відится, що „Акад. Братство“ знає омою хібу сваїхъ патріотізму, нѣ свою народного духа, нѣ світіального, здорового почути правди, нѣ могучого апасу моральнихъ и інтелектуальнихъ силъ, ін такожъ великою будучину, котра єи чесає, коли она пойдь.

— Правдивою окрасою вечерниць отуди О. Ефименко, котрый на підставѣ заключенії цілій образъ славянського житя родинного и спольного, а середъ него становище охвідніїківъ въ загалѣ, а зъ окрема становище женшини россійской. Въ заключеню своїмъ виказавъ арх. Левицкій, що давній устрій патріотичній середъ славянськихъ родинъ іменно у Славній полуденійніхъ, н. пр. у Сербії и другихъ и у Великороссії нынѣ майже зовсімъ зміялося, такъ що єще малі олѣди по нѣмъ осталися, и що въ слѣдъ за сїмъ переобразованемъ славянської родини въ спеціально родини великороссіківъ — іде нове жити супольне. Вечерниць за-кончили хоръ цвоню: „Ще не вмерла Україна!“

— Отъ о. Івана Костецкого одержали мы слѣду-

Аптека РУКЕРА во Львовѣ

1009 (111—?) поручас
Росу красоты и всяких косметики и
находъ ѿ якъ черезъ мене, такъ и черезъ наши
фирмы оповѣщуваній.

Для Кракова и Львова

якъ таожъ для всѣхъ бѣльихъ мѣ-
ществъ Галичини прѣмѣс одно велике
заведеніе для убезпеченія вѣдъ убез-
печень на житѣ агентѣвъ головныхъ,
повѣтowychъ и мѣщевыхъ, потому та-
ко же разѣдѣльныхъ и зѣбрачевъ. Пис-
менніи сефты прѣмѣс біро анонсъ и
експедиціонне Moritz Stern Wien I Woll-
zeile 22.

1221

2—3

СВѢДОЦТВО.

Подписаніе заявляють симъ на подставѣ то-
го ними переведеного розслѣду, що напѣросова
бібулка походить зъ фабрики папіросовихъ бібу-
локъ "Le Houblon" пана Cawley-a & Henry-го въ
Паризії есть знаменитой якости, зовѣмъ вѣль-
на бѣ всякихъ чужихъ частей складовихъ, осо-
бливо же вѣльна бѣ всякихъ здоровью шкоб-
ливихъ складниківъ.

Вѣдень, дни 24 мая 1884.

Подпись. дрѣ J. Rohl,
звѣзъ публ. профессоръ хемичної тех-
нології при ц. к. техническій академії.

Подпись. дрѣ E. Ludwig,
ц. к. публ. профессоръ медиції

Подпись. дрѣ E. Lippmann,
надзв. публ. профессоръ хемії при вѣ-
денському университетѣ.

(Правдинѣсть повѣшили подписаніе потвердивъ
дрѣ J. Hoffmann, ц. к. нотарь у Вѣдни. Повѣши
свѣдоцтво подписане и затверджене и. к. ми-
ністерствомъ дѣлъ заграницніхъ и французскіхъ по-
сольствомъ у Вѣдни дни 28 мая 1884.) 1134

Ч. 272. Обвѣщеніе конкурсу.

Вѣ цѣли надава стипендії зъ
Фундації бл. п. Франца Фронца о
рѣчныхъ 90 зр. а. в. оголошуєся
конкурсъ.

Стипендія ся призначена для
убогихъ, добрыми обычаями и
добрѣмъ успѣхомъ въ наукахъ
отзываючихъся учениковъ низ-
шої гімназії въ Перемышлі, о-
бряду греко-католицкого, съ вы-
ключениемъ однакожъ — послѣ
вѣдъ вѣдъ вѣдъ — синодъ свя-
щенниковъ и дѣякъ.

Стипендію тратить ученикъ,
коли увѣнчить низшу гімназію
або коли передъ увѣнчениемъ си
передѣде до якои другої гімназії
або до якои іншої наукового
закладу, въ конці, коли не вы-
кажеся добрыми обычаями и до-
брѣмъ успѣхомъ въ наукахъ.

Право наданія си стипендії
прислугує товариству "Прое-
ста" у Львовѣ.

Убѣгаючъся о тую стипендію
мають внести свои поданія черезъ
ц. к. Дирекцію гімназії въ
Перемышлі до центр. Вѣдъ ту-
вариства "Прое-ста" у Львовѣ,
найдальше до 20 грудня о. р.,
долучаючи метрику хрещенія, свѣ-
доцтво убожества и доказы до-
тих часового успѣху въ наукахъ.

Оѣт центр. Вѣдъ ту-
вариства "Прое-ста".

У Львовѣ, дни 18 падолиста
1884 р.

Дра Омелянъ Огненскій, го-
лова.

Дра Омелянъ Калитовскій, се-
кретарь.

"ДЫМЪ",

повѣсть Ив. Тургенева. Цѣ-
на 1 зр. 50 кр., съ пересыл-
кою 1 зр. 70 кр.

Достати можна въ адми-
ністрації "Дѣла" або въ
кнігарні Ставро-піїскій.

По зниженой цѣнѣ!

Украинскій гетьманы

Іванъ Виговскій

та

Юрій Хмельницкій

Івана Левицкого (Нечуя).

(Правописъ фонетична.)

Можна дѣстати по зи-
женой цѣнѣ 20 кр. (съ
пересылкою 25 кр.) за при-
мериці, за посередствомъ
Дѣла и другихъ русскихъ
кнігарній. 1214 (4—?)

Писарь рутинований

посдаючий практику судову, по-
литичну, нотарильну и автоном-
ичну, пошуку посады яко пис-
арь громадскій, о сколько мо-
жна у вѣхай Галичинѣ. Яко
Руинъ и основатель читальнѣ въ
Олеші, буде прихильный своему
народови, а при своихъ здѣбно-
стахъ (котрѣ высказують числен-
ніи свѣдоцтва) зможе и найбѣль-
шій веладъ въ якѣ-небудъ гро-
мадѣ въ коротцѣ до вѣбрцевого
порядку привести. Всѣ. Отцѣвъ
духовныхъ и Чест. начальниковъ
громадъ упрашає о привятіе. А-
дреса его: М. Дяконъ въ Оле-
ши, посл. почта Томачъ. (1—?)

СВѢДОЦТВО.

Подписаніе заявляють симъ на подставѣ то-
го ними переведеного розслѣду, що напѣросова
бібулка походить зъ фабрики папіросовихъ бібу-
локъ "Le Houblon" пана Cawley-a & Henry-го въ
Паризії есть знаменитой якости, зовѣмъ вѣль-
на бѣ всякихъ чужихъ частей складовихъ, осо-
бливо же вѣльна бѣ всякихъ здоровью шкоб-
ливихъ складниківъ.

Вѣдень, дни 24 мая 1884.

Подпись. дрѣ J. Rohl,
звѣзъ публ. профессоръ хемичної тех-
нології при ц. к. техническій академії.

Подпись. дрѣ E. Ludwig,
ц. к. публ. профессоръ медиції

Подпись. дрѣ E. Lippmann,
надзв. публ. профессоръ хемії при вѣ-
денському университетѣ.

(Правдинѣсть повѣшили подписаніе потвердивъ
дрѣ J. Hoffmann, ц. к. нотарь у Вѣдни. Повѣши
свѣдоцтво подписане и затверджене и. к. ми-
ністерствомъ дѣлъ заграницніхъ и французскіхъ по-
сольствомъ у Вѣдни дни 28 мая 1884.) 1134

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ У ЛЬВОВЪ

поручає изъ своихъ складовъ у Львовѣ. Станиславовъ, Пере-
мышль и Тернополи

можна іншими товарами слѣдуючими:

КАВУ	при висылцѣ 5 кил.	2 зр. — кр.
Цейлонъ I-а бѣ	1	75
II-а	1	54
III-а	1	96
перловъ	1	90
Куба	1	80
Ява золота	1	50
Менадо (жовта)	1	30

Цѣни тѣ назначени безъ пересылки поштовою:

Вѣ пачкахъ 5 кил. вразъ съ пересылкою поштовою:

Кава Цейлонъ (осѣбний и добрий рѣдъ) за 8 зр. 50 кр.

Кава Зелена, зерно велике и здорове, за 7 зр. 60 кр.

Оба роды поручаются дуже.

ВИНО УГОРСКЕ

въ барилкахъ по 3½ літр., за литръ бѣ 50 кр. до 2 зр. 50 кр.
(Барилка числиться по 50 кр. и таку-жъ квоту платится за зверенку по-
ровнѣ.

ЦВѢТЫ на свѣчкіи церковній:

зъ матерії и паперовї: пара по 60, 80, 90 и 1 зр. 20 кр.

Кадило королевске

по 80 кр. за гил.

Воскъ жовтый

по 1 зр. 60 кр. за кил., при большомъ отборѣ по 1 зр. 50 кр.

Шварцъ безъ витріюлю
въ пуделкахъ деревянихъ и бляшаныхъ рѣжон величини по 1½, 2, 3, 5,
7, 8, 16 и 22 кр.

Смаровило до чоботъ и до шкобры
въ пуделкахъ деревянихъ и бляшаныхъ по 2, 4, 6 и 10 кр.

Свѣтло воскове бѣле

по 3 зр. бѣ кил.

ДЛЯ КРАМНИЦЬ

Пукоръ при отборѣ 100 кил. найдѣшьшого по 39 кр.
Чай добрий Congo 1 футъ по : : : : 1 зр. 30 кр.
" порошокъ 1 футъ по : : : : 1 " 20 "

ДО ВЫСЫЛКИ ПРОСТО ЗЪ ФАБРИКЪ:

Свѣтло церковне

по 92 зр. за лучшій, по 84 зр. за гѣршій сортъ бѣ 100 кил. кромѣ транспорту. Скрунка не числиться. Найменша висылка 30 кил. — Свѣтло зъ фабрики "Apollo" (найлучшій, но и найдорожчій) числиться по 98 зр. за 100 кил. Оне висылляється лише въ виразне жальце. — Транспоргъ бѣ 100 кил. висується 4 до 6 зр.; зависить бѣ того, чи близше, чи дальше мѣсценість на вѣхѣ краю положена. (На свѣтло, зъ фабрики прямо висылане, треба чекати ю два тиж-
дів; зъ фабрики Apollo часто дозвільє. Особливо передъ святами фабрики вѣ занять.)

ВИНО

висылане въ бочкахъ 140—150 літръ зъ Угоръ зачисляється по 35 кр. и висше бѣ литра. Вже вино на пѣну 40 кр. бѣ литри, а особливо по 50 кр. дуже по-
лучаємо. — (Вино въ морозы и въ снеги висылати не порадно. Коли вино на-
айдѣ, треба его оставить на 3—4 недѣлі въ спокою, закимъ спуститься. Спускати въ погодній часъ. Найлучше спускати его въ осені и черезъ зиму;
на весну правдиве вино не преваровани буде все мутливе, и то тревас по-
трахъ черезъ лѣто.)

СМАРОВИЛО ДО ВОЗОВЪ

при висылцѣ просто зъ Дрог бѣза по 12 зр. бѣ 100 кил. за лучше. Висылка
найменша 50 кил. Висылляється въ барилкахъ на 25 кл., на 12 кил. и на 6½ к.

ОТКРЫТА ПОДПИСКА

на 1885 годъ

на большу єжедневну, политичну, общественную и літературну газету

„РУССКІЙ КУРЬЕРЪ”.

ГОДЪ ШЕСТОЙ.

УСЛОВІЯ ПОДПИСКИ:

Съ доставкою въ Москву: 8 руб 50 коп.
На 12 мѣсяцівъ 8 руб 50 коп.
11 " 7 " 50 "
10 " 6 " 75 "
9 " 6 " 65 "
8 " 6 " 55 "
7 " 5 " 25 "
6 " 4 " 50 "
5 " 3 " 90 "
4 " 3 " 25 "
3 " 2 " 50 "
2 " 1 " 90 "
1 " 1 " —За границу: на 12 мѣсяцівъ, на 6 мѣсяцівъ, на 3 мѣсяцівъ 50 кр., на 1 мѣсяцівъ 20 кр.

Подписка принимается въ конторѣ издания: Москва,
Московскій мостъ, домъ Н. П. Ланина, въ визитныхъ книжныхъ
магазинахъ Москвы, С. Петербурга и другихъ городовъ и въ Па-
рижи — Rue Clément, 4, Adam и въ комиссіонерной конторѣ
Agence Slave, Place de l' Opéra Nr. 4-й.

Гр. иногородніе благоволять адресоваться преимущественно въ
контору издания „Русскій Курьеръ“.

Редакторъ. Издатель П. П. Ланинъ.

Выдавецъ и редакторъ: Иванъ Белей.

ВЕЛИКА ЛОТЕРІЯ ГРОШЕВА

Найновѣша велика, високими правительствомъ державнимъ въ Гамбургу дозволена въ пѣдмѣтъ мацомъ держасоўнъ, въ которыхъ лотерія грошевая содержитъ 100000 половинъ будуть выплатитися одинъ по другому въ семи кла-
сахъ съ стоячими тутъ побѣдъ выигранными; цѣлый ка-
питалъ, що має висосуватися, висосить